

Č. 12.658.

Živnostenské právo: I. * Živnosti uvedené v bodě 5 § 22 živn. zákona č. 259/1924 Sb. liší se od živností uvedených na druhém místě v bodě 4 téhož § jen tím, že jde o živnosti provozované na místech neveřejných. — II. * Ustanovení § 22 bodu 5 živn. zákona č. 259/1924 Sb. má na mysli jen živnosti, jež pozůstávají z osobních služeb rázu převážně fyzického.

(Nález z 24. listopadu 1936 č. 16.316/36.)

V ě c: Imrich A. v Parkáni proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 8. března 1934 o opovědi živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l podáním ze 16. června 1932 opověděl u okr. úřadu v Parkáni jako svobodnou živnost »Informační kancelář s vyloučením úkonů vyhrazených koncesovaným živnostem, advokátům a veřejným notářům«. K vyzvání okr. úřadu, aby udal, jakou činnost míní pod opověděnou živností provozovat, uvedl do protokolu, sepsaného u okr. úřadu 8. července 1932, že hodlá provozovati činnost, která nespadá pod ustanovení § 22 živn. zákona a není vyhrazena advokátům a veřejným notářům, na příklad: informování ohledně obchodních cen životních potřeb (mouky, masa, vajec atd.), podávání informací o tom, kde a u koho možno dostat úvěr, aniž by úvěrový obchod sám provedl.

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad výměr okr. úřadu v Parkáni z 27. ledna 1933, jímž tento nevzal opověď st-lovu podle § 13 živn. zákona na vědomí, a to v podstatě z důvodu, že opověděnou živnost dlužno považovati za živnost koncesovanou, spadající pod ustanovení § 22 č. 5 živn. zákona, jež může býti provozována pouze na základě koncesní listiny.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil toto:

Úvodem budiž předesláno, že podle § 5 zákona o ss jsou předmětem soudní kontroly tímto soudem prováděné toliko akty posledních stolic správních v cestě instanční již nenaříkatelné, kdežto akty stolic nižších se jeho přezkoumání vymykají. To znamená, aplikováno na daný případ, že soud může podrobiti svému přezkoumání toliko rozhodnutí zem. úřadu, nikoli však i výměr úřadu okr., a musil proto námitky směřující proti obsahu rozhodnutí tohoto úřadu ponechati bez věcného vyřízení.

Pokud jde o rozhodnutí zem. úřadu, vysvítá z něho, že žal. úřad odešel v cestě instanční vzíti na vědomost opověď živnosti st-lem ohlášené proto, že po jeho názoru činnost, tvořící předmět opověděné živnosti, dlužno kvalifikovati jako nabízení se k osobním službám na místech neveřejných, kterážto činnost jest ustanovením § 22 č. 5 živn. zákona prohlášena za živnost koncesovanou. Toto odůvodnění, z nař. rozhodnutí se podávající, dlužno uznati za dostačující, kdyžž obsah činnosti, tvořící předmět opověděné živnosti, je mezi stranami nesporný, takže jde jen o její právní kvalifikaci a s tou se žal. úřad, subsumovav

činnost tu pod činnost, již § 22 č. 5 živn. zákona prohlašuje za živnost koncesovanou, vypořádal. Je tudíž formální námitka stížnosti, uplatňující nedostatečnost odůvodnění nař. rozhodnutí, bezdůvodná.

Ve věci samé je na sporu otázka, lze-li živnost st-lem opověděnou subsumovati pod pojem živnosti, záležející v nabízení se k osobním službám na neveřejných místech, již § 22 č. 5 živn. zákona prohlašuje za živnost koncesovanou. Tuto subsumpci, záležející v aplikaci právní normy na konkrétní skutkovou podstatu, nelze ovšem směřovati s volnou úvahou, jak to činí stížnost, vytýkajíc žal. úřadu, že vzhledem k taxativnímu výpočtu jednotlivých koncesovaných živností v § 22 živn. zákona neprávem použil volné úvahy a na podkladě ní prohlásil činnost, st-lem jako svobodnou živnost ohlášenou, za živnost koncesovanou. Jak uvedeno, šlo v daném případě jediné o subsumpci činnosti st-lem opověděné pod pojem živnosti v § 22 č. 5 normované a za koncesovanou prohlášené, jinými slovy o aplikaci tohoto zák. ustanovení na konkrétní případ, a nemůže proto vůbec býti řeči o nějakém použití volné úvahy se strany žal. úřadu, tím méně o jejím neoprávněném použití.

Jest proto shora uvedená námitka stížnosti bezdůvodná.

Ve věci musil však soud stížnosti, jež oproti kladné odpovědi žal. úřadu na svrchu vytčenou otázku hájí stanovisko opačné, dáti za pravdu. Podle ustanovení § 22 č. 5 živn. zákona jest, jak řečeno, prohlášena za koncesovanou živnost těch, kteří na neveřejných místech se nabízejí k osobním službám. Co dlužno rozuměti »osobními službami«, zákon na tomto místě blíže nenaznačuje, jako to činí v předchozím bodu téhož paragrafu, kde, podrobuje koncesi nabízení se k osobním službám na místech veřejných, uvádí příkladmo jednotlivé živnosti pod toto ustanovení spadající, jako posly, nosiče, čističe obuvi a podobné. Z příkladného výpočtu zde uvedeného, jímž okruh živností pod toto ustanovení spadajících je druhově určen, vyplývá, že zákon v bodě 4 má na mysli toliko živnosti pozůstávající z osobních služeb rázu převážně fysického.

Jde ovšem ještě o to, má-li obrat »osobní služby« v bodě 5 tentýž obsah a smysl jako v bodě 4, a lze-li tedy posléze zmíněného výkladu, čerpaného z bodu 4, použití i pro výklad bodu 5. Tuto otázku dlužno po náhledu soudu zodpověděti kladně. Pro kladnou odpověď mluví již sama skutečnost, že zákonodárce použil v obou zmíněných normách, bezprostředně po sobě následujících, jednoho a téhož výrazu. Kdyby byl chtěl na jednom z těchto míst dotyčnému obratu dáti jiný obsah a smysl než na místě druhém, byl by to musil zcela jasně a poznatelně vyjádřiti. Z pouhé okolnosti, že v bodě 5 neuvedl již příkladného výpočtu uvedeného v bodě 4, na takovýto úmysl ještě usuzovati nelze. Pro toto stanovisko mluví i úvaha čerpaná z tendence živn. zákona. Účelem živn. zákona, jak to vysvítá již z jeho znění a výslovně je vyjádřeno v úvodní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu (srov. tisk č. 4412/1924 posl. sněm. str. 113 a 114) jakož i ve zprávách příslušných výborů poslanecké sněmovny i senátu (srov. tisk č. 4773/1924 posl. sněm. str. 113 a 115 a tisk. č. 1993/1924 senátu str. 1 až 3), byla uni-

fikace předpisů živnostenského práva na celém území republiky, uskutečněná v podstatě recepcí předpisů býv. rakouského živn. řádu i pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Není-li však podle toho ustanovení bodu 5 živn. zákona leč recepcí § 1 nařízení býv. rak. min. obchodu č. 187/1911 ř. z., který, podrobuje koncesi nabízení osobních služeb na místech neveřejných, uvádí příkladmo, v podstatě shodně s bodem 4 živn. zákona, jednotlivé živnosti sem spadající (jako posly, nosiče, průvodce a podobné služby), plyne z toho, že ani tento nemá jiného smyslu a že zákonodárce patrně příkladný výpočet v tomto bodě vypustil toliko z důvodů stylistických, považuje za zbytečné opakovati výpočet uvedený již v předchozím bodě 4.

Na podkladě těchto úvah dospěl soud k závěru, že i bod 5 § 22 živn. zákona má na zřeteli toliko živnosti, záležející v osobních službách rázu převážně fysického. Že činnost záležející toliko v podávání informací za služby tohoto druhu kvalifikovati nelze, je na bíle dni. Ale pak octl se žal. úřad, odepřev vzítí na vědomí opověď st-lovu jedině z důvodu, že činnost jím ohlášená spadá pod pojem živnosti v § 22 č. 5 podrobené koncesi, v rozporu se zákonem.

Č. 12.659.

Živnostenské právo: Výměr předpisující jistotu podle § 13 zákona č. 198/1932 Sb., v němž nebyla stanovena lhůta, do kdy je prokázati její složení, je způsobilým základem pro výrok o zániku koncese podle § 37 odst. 3 cit. zákona.

(Nález z 24. listopadu 1936 č. 16.317/36.)

Věc: Jan A. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. ledna 1934 o zániku koncese autodrožkářské.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad v cestě instanční podle § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. za zaniklou koncesi st-lovu pro nepravdivou dopravu osob motorovým vozidlem z důvodu, že ve lhůtě tří měsíců ode dne doručení výměru, jímž mu byla předepsána podle § 13 cit. zákona jistota 1.000 Kč, složení této jistoty neprokázal.

Uvažuje o stížnosti na toto rozhodnutí podané zabýval se nss nejprve námitkou uplatňující neplatnost ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., na základě něhož zánik koncese st-lovy byl vysloven. Soud musil vejíti na věcné řešení této námitky přes to, že nebyla vznesena v řízení správním, ježto, maje rozhodovati, zda cit. norma byla v daném případě právem aplikována, musil by i z moci úřední předem zkoumati, jde-li vůbec o normu platnou. Uvedenou námitku, popírající platnost § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., stížnost konstruuje z toho, že je v rozporu s předpisem 1. odst. cit. paragrafu. Než stanovisko stížnosti není správné. Neboť, stanoví-li § 37 cit. zákona — který v odst. 1